జారిన అహం

కలకత్తా మెయిల్లో మద్రాసునుంచి ఫస్టు క్లాసులో బయలుదేరేడు శ్రీనివాసమూర్తి. అతడు వచ్చి కూర్చున్న తరువాత మరో యువకుడు కూడ సామాన్లు పోర్టర్లతో పట్టించుకుని అదే కంపార్టుమెంటులోకివచ్చి, సామాన్లు జాగ్రత్తగా పెట్టించేడు. ఆ సామానులు సర్దేటప్పుడు అతను పోర్టర్ల మీద ఏదో పెద్ద అధికారం వున్నట్లు వాళ్ళను గదమాయిస్తూ, అప్పటికే "ఇక్కడ పెట్టు; అరె దాన్ని అక్కడ పెడతావేం? నీబుర్రలో మెదడు లేదూ?; ఏయ్ ఈ పెట్టెను దీనిక్రిందికితోయ్. ఏం తోయలేకపోతున్నావేం? కవను రోజులు కాదుగా! వూం!" అంటూ ఏమేమో అనడం మొదలుపెట్టేడు. పోర్టర్లుకూడ చాలా భయభక్తులతో పనులు పూర్తిచేసి ఆఖరున కూలికి చేతులు చాచేరు. వాళ్ళ చేతిలో ఆ యువకుడు ఏమిపెట్టేడో శ్రీనివాసమూర్తికి కనుపించలేదు. కాని డబ్బు తీసుకున్న పోర్టరుమాత్రం ఆశ్చర్యంగా ఆ యువకుని ముఖంలోనికి చూచేడు.

"ఏం! అలా చూస్తావు?"

"కష్టం చాలదుబాబూ! చాలాసామాను వుంది." అన్నాడు పోర్టరు.

"అంతే ఇస్తాను. మరో దమ్మిడీ ఇమ్మన్నా ఇవ్వను. వెళ్ళు" విసుగ్గా అన్నాడు యువకుడు.

"లేదు బాబూ! మీలాంటివారే అలా అంటే ఎలాగండీ! మా పొట్టలు ఎలా నిండుతాయ్."

"చాల్లే! నోరుమూసుకుపో! మీపొట్టలు నిండాలంటే ఎంత ఇచ్చినా చాలదు."

"అలా అంటారేమిటి బాబూ! ఇంకొక రూపాయి ఇస్తేగాని వీల్లేదు" కొంచెం తీవ్రంగా అన్నాడు పోర్టరు.

"ఏయ్ ఎవరితో మాట్లాడుతున్నావో తెలుసుకో"

"ఎవరైతే మాకేం భయం బాబూ! మా కష్టానికి తగినకూలి మాకు ఇవ్వండి! అంతే!"

ఇదరూ ఆ కూలి డబ్బులకొరకు తీవ్రంగా ఘర్షణ పడుతున్నారు. వారు అరవంలో మాట్లాడుకుంటున్నప్పటికీ అయిదు సంవత్సరాలు తాను మద్రాసులో చదువుకున్న కారణంగా శ్రీనివాసమూర్తి ఆ భావను అర్థం చేసుకోగలుగుతున్నాడు. యువకుడు చూస్తే మంచి దర్జాగా వున్నాడు. సామాను చూస్తే శ్రీమంతుడని తెలుస్తూనే వుంది. అలాంటప్పుడు "ఒక్క రూపాయి కొరకు ఇంత హంగామా చేస్తున్నాడేమిటి?" అనుకున్నాడు శ్రీనివాసమూర్తి!

"ఆశ్టే గట్టిగా వాగకయ్యా! ఇస్తావా మరో రూపాయి ఇయ్యి! లేకపోతే ఇది కూడా నీవే తీసుకో" అంటూ పోర్టరు తన చేతిలోని రెండురూపాయల నోటును విసురుగా అతని సీటుమీద విసిరి వేసేడు. యువకుడు ఆ నోటును కూడా తీసుకుని "ఏమిటి ఆపాగరు? నేనివ్వను పో" అని అరిచేడు. అదే టైములో ఒక యువతి ఆ కంపార్టుమెంటులో ఎక్కుతూ "ఏమిటది?" అంది తీక్షణంగా.

కావూరి నరసింహశెట్టి

"చూడండి అమ్మగారు. బండెడు సామాను లోపలికి చేర్చేము. తీరా కూలి ఇవ్వవలసి వచ్చేసరికి రెండు రూపాయలు చేతిలో పెట్టి, మరో రూపాయి ఇమ్మనేసరికి తన నోటికి వచ్చినట్లు ప్రేలుతున్నాడు" అన్నాడు కోపంగా పోర్టరు.

"నోరుముయ్! మాటలు తిన్నగా రానీయ్" గట్టిగా అంది యువతి.

"మరేమిటమ్మా! మాకు కావలసింది మా కష్టానికి తగిన ఫలం! మీరెవరైతే మాకేం కావాలి?" అన్నాడు పోర్టరు కొస్త తగ్గు స్థాయిలో.

యువతి ముఖం ఎర్రగా జేవురించింది కోపంతో. ఆ యువకునివైపు తీవ్రంగా చూచింది. అతను మాట్లాడలేదు. ఆమె ఇంగ్లీషులోమాట్లాడింది. అతనితో "నీకు బుద్ధిలేదు. ఎన్నిసార్లు చెప్పినా ఇలా తక్కువజాతివాళ్లతో నానా మాటలు పడతావు. సిగ్గులేదూ? నీతాహతు ఏమిటి? ఆ కూలివాడి తాహతేమిటి? ఒక్క రూపాయికొరకు ఇంతమాట అనిపించుకుంటావా? ఛీ! అంటూ ఛీదరించుకుంది. యువకుడు మాట్లాడకుండా మరో రూపాయి తీసి పోర్టరు చేతిలో పెట్టేడు. పోర్టరు వెళ్ళిపోయేడు.

గార్డు పచ్చలైటు చూపించేడు. రైలు గట్టిగా కూత వేసి ఒక్కసారి వెనుకకు వూగి నెమ్మదిగా బరువుగా ప్లాటుఫారంనుంచి బయలుదేరింది. తన సీటులో ఆమె కూర్చుని ఇంకా అతన్ని సాధిస్తూనే వుంది.

"చేస్తున్నావు పెద్ద ఇంజనీరు వుద్యోగం. ఎందుకు? నీక్రింది వుద్యోగులు, కూలీలు నిన్ను చూచి గడగడలాడుతారు. అంత మాత్రంచేత ప్రతీచోట ప్రతీకూలివాడు నీకు భయపడాలి అంటే ఎలా కుదురుతుంది. ఒక్కరూపాయి వాళ్ళముఖాన పడవేస్తే నీపుట్టి ఏం మునిగిపోతుంది? ఒక్కవుద్యోగం మీదనే నీవూ నేనూ ఆధారపడిలేముగదా! నీకూ నాకూకూడ కావలసినంత ఆస్తివుంది పెద్దలు సంపాదించి ఇచ్చినది. పైగా మరో పెద్దమనిషి ఎదురుగా ఆ కూలివాడు అంత తిరస్కారంగా మాట్లాడితే నీవు ఎలా సహించుకోగలిగేవు?"

ఇంజనీరు కిక్కురుమనలేదు. సూటు మార్చి నైటు డ్రస్సు వేసుకుని తన బెర్తు మీద నడుంవాల్చేడు. శ్రీనివాసమూర్తి ఆ యువతి వైపు ఇంతకుముందు చూచినా, మరోసారి సౌందర్యాన్వేషణ దృష్టితో చూచేడు.

ఆమె ముఖం కోలగా ఎంతో వాజూకుగా వుంది. సన్నని, నిడుపైన, పర్షియన్ ముక్కులాంటి ముక్కు ఆ ముఖానికి ఎంతో చక్కగా అమరివుంది. సున్నితమైన ఆ శరీరం మీద మరీ సున్నితమైన జపాన్‌సిల్కు బ్లౌజు తొడిగింది. మెడ క్రిందివరకూ దిగి, భుజాలను తాకుతున్న నల్లనిజుట్టు ఆలోచన తెగని రచయిత కాల్చే సిగరెట్టుపొగలా రింగురింగులు తిరిగి ఆమె అటూ ఇటూ కదిలేటప్పుడు పింఛంవిప్పి ఆడే నెమలికి వుండే తీవిని జ్ఞాపకంచేస్తున్నాయి. ఇంత సుకుమారమైన హృదయరంజకమైన ఆకారంనుంచి, అలాంటి కఠినమైనమాటలు ఎలావస్తున్నాయా అని శ్రీనివాసమూర్తి ఆశ్చర్యపోయేడు.

"డబ్బు వుండగానే సరికాదు. దానికి తగిన గౌరవం సంపాదించుకోవడంలోనే వుంది గొప్ప" అని మరోసారి ఆమె భర్తమీద

★ జారిన అహం ★

విసురుకుని, తన చేతిలోని మేగజైను పేజీలు త్రిప్పడం మొదలుపెట్టింది.

"నిజమే! ఆమె మాటలు కఠినంగా తోచినా అందులో నిజం లేకపోలేదు" అనుకున్నాడు శ్రీనివాసమూర్తి. తనూ బి. ఇ. పరీక్షలు వ్రాసేడు. ఇప్పుడు కాకపోతే మరొక్కప్పుడైనా తానొక పెద్ద ఇంజనీరు హోదాకు రాగలడు. తన తలిదండ్రులు తొందరపడి తాను ఇంటరు చదువుతున్నప్పుడే తన వివాహం జరిపించకుండా ఆగివుంటే, ఈనాడు తానుకూడ తన బి. ఇ. డిగ్రీకి తగిన ఒక సుందరిని ప్రేమించి పెండ్లిచేసుకునే వాడు. కాని తనలాంటి కాబోయే పెద్ద ఇంజనీరు లక్ష్మిలాంటి పల్లెటూరిభార్యతో ఎలా గడుపగలడు? లక్ష్మి! పేరైనా ఈ కాలానికి తగినట్లు నాజూకుగాలేదు. ఆ పల్లెటూరిలో ఇంటిచుట్టూ చెట్లూ, పుట్టలూ వున్నచోట పెరిగిన లక్ష్మికి పట్నవాసపు అలవాట్లు ఎలావస్తాయి? ఏమిటో! తన విషయం విచిత్రంగావుంది. తన పెద్దలు చేసిన పొరపాటు ఫలితం తాను అనుభవించబోతున్నాడు.

లక్ష్మిని కోరి చేసిన తన తలిదండ్రులు ఈనాడు లేనేలేరు. తన ఆనందాన్ని చూడాలని తహతహలాడేరు. తన డిగ్రీకోర్సు పూర్తి అయితేగాని సంసారంలోకి దిగనని తాను పట్టుబట్టేడు. తన పట్టుదలే నెగ్గింది. కాని తన తలిదండ్రులిద్దరూ అకస్మాత్తుగా భద్రాచలంయాత్రకు వెళ్లి గోదావరి ప్రమాదంలో ప్రాణాలు విడిచిపెట్టేరు. మూర్తి కళ్లు నీళ్లతో నిండేయి. తాను ఇప్పుడు రాజమండ్రిలో తన బావగారింటికి వెళుతున్నాడు. తరువాత తన అత్తవారివూరు వెళ్లాలి. వెళ్లినతరువాత ఏం జరుగుతుంది? మూర్తిశరీరం గగుర్పొడిచింది. లక్ష్మి! ఈ పాటికి ఏపుగా పెరిగివుంటుంది. రెండు సంవత్సరాలక్రితం చూచేడు. చిలకలా ఎగిరిపోయింది. సరిగా చూడడానికి అవకాశం లేకపోయింది. ఇప్పు డెలావుంటుందో?

మూర్తిదృష్టులు ఎదురుగానున్న ఇంజనీరు భార్యపైకి మళ్లేయి. గుప్పున సువాసన వెదజల్లే విదేశీపౌడరు ఆమె రాసుకున్నట్లుంది. లక్ష్మి ఇంత అందంగా వుంటుందా? ఏమో! ఏదో సేవనువచ్చింది. రైలు ఆగింది. ఆ నిశ్శబ్దంలో ఇంజనీరు చేసే సన్ననిగురక నెమ్మదిగా వినిపిస్తోంది. రైలు కదిలింది. తలవని తలంపుగా మూర్తిదృష్టులు ఆ యువతి వైపు మళ్లేయి. ఆమె తనసీటులో లేదు. కంపార్టుమెంటులో ఉన్న అద్దంముందు నుంచుని శ్రీనివాసమూర్తిని అద్దంలో చూస్తున్నది. అతను వులిక్కిపడ్డాడు. తాను కూడ అద్దంలో సందేహనివృత్తికొరకు చూచేడు. సందేహంలేదు. అద్దంలో శ్రీనివాసమూర్తి మూర్తి స్పష్టంగా కనిపిస్తున్నది. దానికి దగ్గరగా ఇంజనీరుభార్య నుంచుని తదేకధ్యానంగా ఆ మూర్తినే చూస్తున్నది. శ్రీనివాసమూర్తి గుండెలు వేగంగా కొట్టుకున్నాయి. అతను చూస్తున్నట్లు తెలుసుకున్న ఆ యువతి ఎర్రని పెదిమలు గులాబీరేకుల్లా మెల్లగా విచ్చుకుని అరమోడ్పు కన్నులతో భారమైన భావాన్ని అద్దంలో ప్రతిబింబింపజేసేయి. అలాంటి చూపులు అనుభవంలేని మూర్తి భయంతో గజగజలాడిపోయేడు. చీకటిలో దేనినో చూచి భయపడి చిన్నపిల్లవాడు కండ్లు మూసుకుని, పైన దుప్పటి కప్పుకొని ఏ సందుల్లోంచో తిరిగి ఆ భయపెట్టిన వస్తువును చూడకమానడు. అదేవిధంగా శ్రీనివాసమూర్తి కూడ భయంతోనే, చూడకూడదనుకుంటూనే, అద్దంలోని ఆమె ప్రతిబింబాన్ని చూడకుండా ఉండలేకపోయాడు. ఎందుకామె తన ప్రతిబింబాన్ని అలాచూస్తున్నది? ఇంతవరకూ తన భర్తకు చెప్పిన నీతులు ఏమయ్యేయి? ఇంతవరకూ ఆమె గురించి తనకున్న గొప్పఉద్దేశం క్షణంలో వేడితగిలిన మైనపువత్తిలా కరిగిపోయింది.

సూళూరుపేటలో రైలు ఆగింది. ఆ కంపార్టుమెంటులో మరో యిద్దరు ప్రయాణికులు ఎక్కడంతో ఆమె తన సీటులోనికిపోయి పడుకున్నది. రాజమండ్రివరకూ ఏ విశేషమూలేకుండా శ్రీనివాసమూర్తి ప్రయాణం సాగిపోయింది. రాజమండ్రిలో బావగారింట బసచేసి అమరువాడు శ్రీనివాసమూర్తి అత్తవారింటికి బయలుదేరేడు.

అప్పుడే తొడిగిన ట్వీడు సూటు మడతలు నలిగిపోకుండా జాగ్రత్తగా చూచుకుంటూ సైకిలు రిక్షాలో బస్సుస్టాండుకుచేరిన శ్రీనివాసమూర్తి, ఇంకొక గంటకుగాని బస్సు బయలుదేరదని తెలిసి విసుక్కుంటూ సామానులు కారులో వేయించి ప్రక్కనున్న చెట్టు నీడను నుంచున్నాడు.

మద్రాసు పట్టణంలో చదువుకుని వచ్చిన శ్రీనివాసమూర్తికి అక్కడి రోడవీ చూస్తే రోత పుట్టుకువచ్చింది. కారు వెళ్ళిన కొంతసేపటివరకూ ధూళి ఎగురుతూవుంటే ఆరోడ్లనీ బస్సుస్టాండుచుట్టూ ఝుమ్మని వ్రాలే ఈగలనీ ఈగలనులెక్కచెయ్యకుండా జంగిలీలలోతినుబండారాలమ్మేచిన్నవ్యాపారస్థుల్నీ చూస్తూ ఎంతో చిరాకుపడుతూ అక్కడే నుంచున్నాడు.

"బాబుగారూ!" ఎవరో పిలిచేరు. చిరాకుగా శ్రీనివాసమూర్తి ప్రక్కకు తిరిగి చూచేడు. ప్రక్కనే నుంచున్న మురికబట్టల పల్లెటూరి రైతు ఏదో అడుగబోతున్నాడు. "ఇంకేంవుంది? 'ఏవూరు, ఎవరింటికి?' వగైరా పనిలేని చొప్పదంటు ప్రశ్నలు" అనుకుంటూ, ఆ ఆసామీ ఏమి అడగడానికీ అవకాశం ఇవ్వకుండా అతన్ని తప్పించుకోడానికి రెండడుగులు ముందుకు వేసేడు. అయినా ఆ పల్లెటూరిరైతు అతన్ని విడువలేదు. 'బాబూ' మళ్లీ పిలిచేడు.

ఈసారి శ్రీనివాసమూర్తి వినిపించనట్లుగా మరోవైపు చూడసాగేడు.

"బాబుగారూ" మళ్ళీ పిలుపు.

అతను వినలేదు.

పల్లెటూరిరైతు నెమ్మదిగా శ్రీనివాసమూర్తి భుజంమీద చేయివేసి తడుతూ "బాబూ" అన్నాడు. శ్రీనివాసమూర్తి త్రుళ్లిపడ్డాడు. "మూర్ఖుడు. పల్లెటూరిమొద్దు. సభ్యత తెలియని అడవిమనిషి-భుజంమీద చేయివేస్తాడా?" ఎగిరిపడ్డాడు శ్రీనివాసమూర్తి.

"బుద్ధిలేదూ! మీద చేయివేస్తావెందుకు? ఎవరనుకున్నావ్? ప్రపంచజ్ఞానంలేని మోటుజాతి" విసుక్కుంటూ కండ్లెర్ర జేసేడు శ్రీనివాసమూర్తి. ఆ పల్లెటూరి రైతు విస్తుపోయేడు. ఒక్కసారి దిగాలు పడిపోయేడు.

శ్రీనివాసమూర్తి చెవుల్లో ఇంజనీరు భార్య భర్తను ఉద్దేశించి అన్న మాటలు గింగురుమన్నాయి. డబ్బు వుండగానే సరికాదు. తాహతు నిలబెట్టుకొనేలా ప్రవర్తించాలి. తన తాహతు తెలుసుకోకుండా ఈ పల్లెటూరి పేదరైతు భుజంతట్టి మాట్లాడతాడా? "ఇడియట్" కోపం తీరక మరోసారి ఇంగ్లీషులో తిట్టుకున్నాడు.

బస్సు బయలుదేరడానికి సూచనగా డ్రైవరు హారను వాయించడం మొదలు పెట్టడంతో తిరిగి చూడకుండా విసురుగా బస్సువద్దకువెళ్లి ఫ్రంటుసీటులో ఆసీనుడయ్యేడు శ్రీనివాసమూర్తి.

మరియూ హైదరాబాదు.

కొంతదూరం వెళ్ళినతరువాత బస్సుకు టీపేరు వచ్చింది. దాన్ని పూర్తిచేసుకుని మరో మైలు పోయేసరికి వెనుక చక్రంలోని గాలి తగ్గిపోయింది. ఇలా మూడుగంటలు చేయవలసిన బస్సు ప్రయాణం 6 గంటల వరకూ తెమలలేదు. దాని ఫలితంగా రాత్రి 7 గంటలకు చేరవలసిన బస్సు 10 గంటలకు గాని గమ్యస్థానం చేరలేదు. శ్రీనివాసమూర్తికి ఈ దైవాధీనం బస్సులమీద మితిలేని కోపం వచ్చింది. అయినా గత్యంతరంలేక ఓర్పుగా బస్సులో కూర్చుని ప్రయాణం చేసేడు. బస్సు గమ్యస్థానం చేరుకునేలోపుగా కారు మబ్బులు ఆకాశాన్నంతా అలుముకున్నాయి. చల్లనిగాలి వీస్తోంది. సరిగా బస్సు ఆగేసరికి విపరీతమైన జల్లువాన ప్రారంభించింది. ప్రయాణికులంతా దిగిపోయి ప్రక్కలకు పరుగెత్తేరు. ఆ పల్లెటూరిలో బస్సుస్టాండు వద్ద కూలీ లెవ్వరూ లేరు. కండక్టరు అందించిన తన సామానును శ్రీనివాసమూర్తి విధిలేక స్వయంగా అందుకుని ప్రక్కనున్న ఇంటి అరుగుమీదకు చేరవేసేడు. వర్షపుజల్లు విపరీతంగా కొడుతోంది. ఉండుండి మేఘగర్జనలు సింహగర్జనలా వినిపిస్తున్నాయి. అతను నుంచున్న అరుగు చిన్నదికావడంవల్ల వర్షపుజల్లు గాలి వీచినప్పుడల్లా అతనిమీదకు కొట్టి బట్టలను తడిపివేస్తున్నది. ఏమి చేయడానికి అతనికి తోచడంలేదు. మద్రాసులోఅయితే టాక్సీని పిలచి అందులో ఎక్కి పోవచ్చు, కాని ఈ పల్లెటూరిలో ఒక జట్కాఅయినా కనుపించడంలేదు. ఇంకా ఒక మైలుపోతేగాని అత్తివారివూరు చేరలేడు. ఆఖరికి ఒక కూలివాడుకూడ కనుపించడంలేదు. "వెధవ పల్లెటూరి ప్రయాణం" అని అతను విసుక్కున్నాడు. కడుపులో ఆకలి దహించుకుపోతోంది. మద్రాసులో ఎప్పుడూ అతను ఆకలిబాధ పడలేదు. ఏ సమయంలోనైనా కావలసిన ఏ వస్తువైనా దొరికేది. ఈ పల్లెటూరిలో ఒక్క కాఫీహోటలైనా కనుపించడంలేదు. ఆకాశంలో తళుక్కున మెరిసే మెరుపులుతప్ప వీధిలో దీపకాంతికూడ కనుపించడంలేదు. రాను రాను వర్షం ఎక్కువవుతున్నదేగాని తగ్గే సూచనలు లేవు. ట్వీడు సూటు పూర్తిగా తడిసిపోయింది. ఇక అరుగుమీద వుండి ప్రయోజనంలేదు. ఈ వర్షంలోనైనా నడిచి వెళ్ళిపోవాలి. పోయి అత్తివారింటికి చేరుకోవాలి. అయితే పెట్టె, బెడ్డింగుమాట ఏమిటి? చీకటిలో ఎవరైనా చూస్తే నామోషీ అనుకోడానికి లేదుగాని తానెప్పుడూ ఇంత బరువు మోసిఎరుగడు. ఏమిచేయడం! ఒక్క కూలివాడైనా దొరికే సూచనలు లేవు. పల్లెటూళ్ళు ఇంత అధ్వాన్నంగా వున్నాయి గనుకనే ఇక్కడి మనుష్యులుకూడ అజ్ఞానంలో కూరుకుపోయి వున్నారు. ఒకసారి ఆ పల్లెటూరి మొద్దురైతు అతని స్మృతిపథంలో మెదిలేడు. ఎంత మూర్ఖుడు కాకపోతే తనను తట్టి పిలుస్తాడు అనుకున్నాడు.

ధనా ధనా అని వురుములశబ్దం ఎక్కువయింది. తళుక్కున మెరసిన మెరుపులో ఆ ఇంటి రెండవ అరుగుమీద ఎవరో నుంచున్నట్లు శ్రీనివాసమూర్తికి కనుపించింది.

"ఎవరది?"

"మాది 'శ్రేకి' బాబూ?"

"అక్కడ నుంచున్నావేం?"

"వానవస్తున్నది. తగ్గగానే వెళ్ళిపోవాలి. మీరు ఎంతవరకూనండి?"

"వెధవప్రశ్నలు, మొదలు." అనుకున్నాడు శ్రీనివాసమూర్తి. అయినా కోపపడడానికి ఇది సమయంకాదు.

"నేనూ మీ వూరే వెళ్ళాలి"

"ఇప్పుడెలా వెళతారుబాబూ, బండి ఏదీ దొరకదు. రాజమండ్రినుంచి వస్తున్నారు కదూ?"

"ఔను నీకెలా తెలుసు."

"నేనూ మీ బస్సులోనే వచ్చేనులెండి."

"ఓహో! మరి నన్నుకూడా మీ వూరు చేర్చాలి."

"పోనీ ఈ వానలో రాకపోతే ఈరాత్రి

(48- వ పేజీ చూడండి)

ఋషికుల్యానదిపై (గంజాం) రైలువంతెన

—ఫొటో: వైశ్యరాజు సాంబమూర్తి—ఛత్రపూర్.

సంకల్పబలం

సైన్యానికి కావలసిన డబ్బు కూడా గడించడానికి నడుము కట్టుకునే వారు! చూశావా ఆ ముసలమ్మ తెలివి? వాళ్లు అంత గొప్పవాళ్లవడానికి కారణం ఆ ముసలమ్మ సంకల్పబలం" అన్నారు రామనాథం మాస్టరుగారు. ★

జారిన అహం

(15 వ పేజీ తరువాయి)

ఇక్కడ ఎవరి ఇంటిలోనైనా వుండి తెల్లవారేక రావచ్చును బాబూ."

"ఇక్కడ ఎక్కడ వుండమంటావు? నన్నెరిగినవారెవరూ ఇక్కడ లేరు."

"మా పల్లెటూళ్ళలో తెలిసినవారుండనక్కరలేదు బాబూ! ఇప్పుడు తలుపుతట్టి ఈ ఇంటివారిని లేపితే లోపలకు రానిచ్చి మీకు అన్ని సదుపాయాలూ వారే చూస్తారు. లేవమంటారా?"

"వద్దు! వద్దు. ఎలాగైనా వెళ్ళిపోవాలి.

"అంతగా వెళ్ళాలని వుంటే బయలుదేరు బాబూ." మీ సామాను నేను మోసుకు వస్తాను."

శ్రీనివాసమూర్తి అయాచితంగా లభించిన అతని సహాయానికి ఆనందంలో ఉక్కిరిబిక్కిరైపోయేడు.

"నాకు కావలసింది అదే. కొంచెం ఇలా వచ్చి సామాను తీసుకుని దారిచూపిస్తే నీవెనకాలే నేనూ వస్తాను," అన్నాడు.

ఆ వ్యక్తి వచ్చి సామానుతీసుకుని నెత్తిపై పెట్టుకుని ముందు నడుస్తూంటే జోరున వరిసే ఆ వర్షంలో ట్వీడుపాంటు మోకాలి వరకూ మడచి బూటుతీసి చేతిలో పట్టుకొని అతని వెనకనే నడువనారంభించేడు శ్రీనివాసమూర్తి. త్రోవలో ఎవరూ మాట్లాడలేదు. అక్కడక్కడ జారిపడబోతున్న శ్రీనివాసమూర్తిని "జాగ్రతబాబూ" అని అతను హెచ్చరింపజొచ్చేడు. సామాను మోయలేక అతను ఆయాసపడుతున్నట్లు మాత్రం శ్రీనివాసమూర్తి గ్రహించేడు. మరో అరగంటలో వారు పేట చేరుకున్నారు. అత్తవారింటికి వెళ్ళి తలుపుతట్టి ఇంటిలోని వారిని లేపేడు. అక్కడివారంతా ఆనందంతో కంగారుగా అల్లుడిని ఆహ్వానించేరు. వెనుకనున్న వాని నెత్తిపైనుంచి సామాను దించి శ్రీనివాసమూర్తి మామగారు ఆశ్చర్యంగా నోరు అవలించి అతనివైపుచూచి "నీవా రామయ్యా! సామాను నీవు మోసుకు వచ్చేవేమిటి?" అన్నాడు.

శ్రీనివాసమూర్తి వెనుదిరిగి చూశాడు. అతని సామాను మోసుకువచ్చిన వాడు ఇంకెవరో కాదు; రాజమండ్రిలో తన భుజం మీద తట్టి పిలచినవాడే. శ్రీనివాసమూర్తి తెల్లబోయి చూస్తున్నాడు.

"ఇదేమిటి రామయ్యా! ఇలా సామాను మోయవలసిన కర్మ నీకేం పట్టిందయ్యా" మళ్ళీ రెట్టించేడు శ్రీనివాసమూర్తి మామగారు. "కర్మకాదు బాబూ! మీ అల్లుడు బస్తీవాడు. కష్టాలెరుగడు. నిస్సహాయస్థితిలో బస్సుదిగి దారిగానక కొట్టుకుంటున్నాడు. పాపం! పట్నం బాబులు పట్నంలో మనల్ని చూడకపోయినా, మన పల్లెటూర్లు వచ్చినప్పుడు వారికి మనం సహాయం చేయకపోతే ఎలా బాబూ"

నెమ్మదిగా శాంతంగా చెప్పిన ఈ మాటలకు శ్రీనివాసమూర్తిని ఎవరో కొరడాతో ఛెళ్లున కొట్టినట్లనిపించింది. సందేహం నివృత్తికాక "బస్సు దిగిన తరవాత నన్ను ఆనవాలు పట్టేవా?" అని అడిగేడు శ్రీనివాసమూర్తి.

రామయ్య చిరునవ్వు నవ్వేడు. అందులో ఆనవాలు పట్టగలిగేననే అర్థం స్ఫురించింది. తాను అతనిపై కోపం చేసుకున్నా, అవమానించినా, దానిని పూర్తిగా మరచిపోయి, తాను అసహాయ స్థితిలో నున్నప్పుడు సహాయం పడ్డాడు రామయ్య! ఎందువల్ల? అర్థమయినట్లు శ్రీనివాసమూర్తి కోటు జేబులోని పర్సుతీసి, అందులోనుంచి రెండు రూపాయలు తీసి రామయ్యకు ఇవ్వడానికి సిద్ధపడ్డాడు.

"తప్పు తప్పు" మామగారు వారించేరు. "రామయ్యా! నీవు ఏమీ అనుకోకు. ఆయన క్రొత్తవాడు, తెలీదు" అని తన తరఫున రామయ్యను క్షమార్పణ కోరుకున్నాడు మూర్తి మామగారు. మూర్తికి ఇదేమీ అర్థంకాక తెల్లపోయి చూస్తున్నాడు. రామయ్య చిరునవ్వు నవ్వుతూ కదిలిపోయాడు.

"రామయ్య ఈ వూరి మోతుబరి రైతుల్లో ఒకడు. పదిఎకరాల చక్కని కొండ్ర వుంది. అతను మంచి కొరకు చేసిన ఈ సహాయానికి డబ్బును ప్రతిఫలంగా ఇవ్వడం అతనిని అవమానించడమే అవుతుంది" అన్నాడు మామగారు. మూర్తికి అంతా అర్థమయింది. రామయ్య ఎంత త్యాగమూర్తి! వెళ్ళిపోతున్న రామయ్యను పేరుతో పిలిచేడు మూర్తి! రామయ్య ఆగిపోయేడు. మూర్తి అతని వద్దకు వెళ్ళి రెండు చేతులూ పట్టుకొని "నన్ను క్షమించండి రామయ్యగారూ" అన్నాడు. రామయ్య ఎప్పటిలా 'ఇందులో క్షమించడానికి ఏముంది' అని ఒక్క చిరునవ్వు నవ్వి ముందుకు సాగిపోయేడు. ★

పూవు మీ అదృష్టం చెప్పగలదు

నీ భవిష్యత్తులో ఏమి జరుగబోవునదిన్నీ, నీ సరియైన చర్యనుగురించిన్నీ నీవు తెలుసుకొనగోరినట్లయితే ఒక పోస్టుకార్డుపైన నీకు యిష్టమగు ఒక పుష్పము పేరున్నూ, నీవు వ్రాయు తేదీ, వేళ వివరములున్నూ, నీ సరియైన చిరునామాయున్నూ వెంటనే వ్రాసి పంపుము.

జ్యోతిష శాస్త్రములోని రహస్య గణితము మూలముగా మేము గుణించి, నీవు కార్డు వ్రాసిన తేదీల గాయతు 12 మాసములలోను నీయొక్క అదృష్టము, లాభనష్టములు, జీవితమార్గము, ఏ వ్యవహారములో నీకు జయము కలుగునో, నీ ఉద్యోగం విషయంలో మంచిచెడ్డలు, మార్పులు, ఆరోగ్యవిషయము, పరదేశగమనము, తీర్థయాత్రలు, వివాహము, స్త్రీసుఖము, సంతానము, నిధినిక్షేపములు, లాటరీ, అకస్మాద్ద్రవ్యలాభము మొదలగు వానినిగురించి స్పష్టముగా మాసవారీగా వ్రాసి రు. 1-4-0 లకు మాత్రము వి. పి. గా పంపగలము. (వి. పి. చార్జీలు ప్రత్యేకం) దుష్టగ్రహము లేవయినా వున్నయెడల శాంతిచేయు విధానంకూడా తెలుపగలము. వివరములు మా పూచీపైన పంపబడును. మేము పంపిన భోగట్టా మీకు తృప్తిగా నుండనియెడల పైకము వాపసు చేయబడును. ఒకసారి పరీక్షించి చూడుడు. మీ అడ్రసు ఇంగ్లీషులో వ్రాయండి.

Pt. DevDutt Shastri, Raj Jyotishi (WP-13) Jullundur City.

తెల్ల వెంట్రుక లుండవు

(GOVT REGD).

రంగులనుమాచి మోసపోవద్దు, అది తాత్కాలికము. మా సువాసన "విశ్వకళ్యాణ్ తైలం" అనేక వనమూలికలతో ఆయుర్వేద పద్ధతిలో తయారైనది. 50 సం॥ల వయస్సువరకు వెండ్రుకలను నల్లగా వుంచును. ఇదిగాక మెదడుకు చల్లదనమునిచ్చును ఉన్మాదము, తలనొప్పి వగైరా జబ్బుల రానీయదు. "జ్ఞాపకశక్తి"ని కంటిచూపును వృద్ధి చేయును. కొద్దిగా నెరసివుంటే ఒక సీసా రు. 5/- 3 సీసాలు రు. 12, సగము నెరసివుంటే ఒకసీసా రు.6/- 3 సీసాలు రు.15/- పూర్తిగ నెరసివుంటే ఒక సీసా రు. 7/-లు 3 సీసాలు రు. 18/- లు పని చేయలేదని బుజువుపర్చిన పూర్తి సొమ్ము వాపసు చేయబడును. కోరినవారికి పూచీ.

MODERN DRUGS CORPN
(106) P. O. Pakribardwan (Gaya)